

Uitspraken 2007

De volledige teksten van de uitspraken van de Raad van Tucht en het College van beroep voor het bedrijfsleven zijn tegen kopieerkosten te bestellen bij de NIVRA-bibliotheek, e-mail bibliotheek@nivra.nl. Niet gepubliceerde samenvattingen van uitspraken staan op www.nivra.nl.

11 Raad van Tucht Amsterdam en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2007-11

Deugdelijke grondslag, gelegenheid geven om op bevindingen te reageren alvorens opdrachtgever te informeren, persoonsgericht onderzoek

Betrokken registeraccountant heeft in opdracht van ABC onderzoek gedaan naar mogelijke fraude gepleegd door twee personeelsleden, waaronder klager. Het rapport bevat als algemeen voorbehoud dat het onderzoek een beknopt, oriënterend karakter heeft gehad en dat daardoor geen gedetailleerd beeld van de situatie wordt gegeven en voorts dat aan de rapportage geen zekerheden kunnen worden ontleend anders dan expliciet vermeld. Het rapport is op 24 december 2001 aan klager gefaxt en op 27 december 2001 onderwerp van gesprek geweest tijdens een vergadering van commissarissen van de vennootschap waarbij betrokkene als notulist aanwezig was. Betrokkene wordt onder meer verweten geen deugdelijke grondslag te hebben voor zijn rapport. Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. De Raad van Tucht is van oordeel dat sprake is geweest van een persoonsgericht onderzoek ten aanzien van onder andere klager. Het had op de weg van betrokkene gelegen de door hem verzamelde informatie voor te leggen aan en te bespreken met klager en klager zijn bevindingen in conceptvorm voor te leggen. Het is de registeraccountant niet toegestaan een (concept)rapport uit te brengen aan de opdrachtgever zonder dat de onderzochte zich daarover heeft kunnen uitlaten. Nu dit

achterwege is gebleven, naar door betrokkene erkend, moet worden geoordeeld dat niet de vereiste zorgvuldigheid in acht is genomen door het stuk, waaruit zelf niet blijkt dat klager er nog niet op heeft gereageerd en evenmin dat zijn medewerking noodzakelijk is voor een deugdelijke rapportage, aan de vennootschap ter beschikking te stellen. Betrokkene had het stuk, alvorens het op deze wijze naar buiten te brengen aan klager moeten toesturen met het verzoek erop te reageren. Betrokkene wist, althans had kunnen weten, dat de uit zijn onderzoek te trekken conclusies naar verwachting ernstige gevolgen voor klager zouden (kunnen) hebben. Ingevolge artikel 11, eerste lid, GBR 1994 diende betrokkene geen mededeling omtrent de uitkomsten van zijn onderzoek te doen voor zover zijn werkzaamheden daarvoor geen deugdelijke grondslag vormden. De deugdelijkheid van een grondslag wordt mede bepaald door eisen van onpartijdigheid en onafhankelijkheid die de accountant bij zijn werkzaamheden in acht heeft te nemen. Derhalve en gezien de tegenstrijdige belangen van enerzijds zijn opdrachtgever en anderzijds klager, diende betrokkene in de voorbereiding van zijn schriftelijke rapportage een evenwichtige benadering te kiezen. Dit heeft hij ten onrechte nagelaten. De klacht wordt in zoverre gegrond verklaard en de raad legt betrokkene hiervoor de maatregel van schriftelijke waarschuwing op. Betrokkene is tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Hierbij gaat hij onder andere in verweer tegen het oordeel dat er sprake is van een persoonsgericht onderzoek en dat de raad heeft geanticipeerd op de gedragsrichtlijn inzake persoonsgerichte accountantsonderzoeken die op het moment van de gewraakte handelingen nog niet van kracht was.

Het college overweegt dat betrokkene in de aanbestedingsbrief bij zijn rapport de opdracht omschrijft als: 'Ingevolge uw opdracht hebben wij werkzaamheden verricht omtrent een mogelijke fraude, gepleegd door twee personeelsleden.' Reeds gelet hierop kan moeilijk worden volgehouden dat het onderzoek en de rapportage zich louter op processen en risico-factoren richtten. Daarnaast was de betrokkenheid van klager bij de feiten die het onderwerp waren van het onderzoek naar het oordeel van het college zodanig direct, dat dit onderzoek onvermijdelijk tevens het handelen van onder meer klager zou betreffen. Voorts heeft betrokkene het ontstaan en voortbestaan van bepaalde risico's rechtstreeks in verband gebracht met het handelen van bepaalde personen, en hen met naam en toenaam in het rapport genoemd. Daarbij heeft betrokkene ook mogelijke verklaringen gegeven voor vermeende frauduleuze handelingen gerelateerd aan deze personen. Aan de terechte conclusie dat er sprake is van een persoonsgericht onderzoek heeft de raad niet de conclusie verbonden dat betrokkene de gedragsrichtlijn inzake persoonsgerichte accountantsonderzoeken in acht diende te nemen. De raad heeft in de kern genomen overwogen dat betrokkene ten onrechte heeft nagelaten klager in de gelegenheid te stellen te reageren op zijn bevindingen, hetgeen voor een deugdelijke rapportage wel noodzakelijk was. Betrokkene is het tevens niet eens met het oordeel dat hij artikel 11 GBR-1994 heeft overtreden. Naar het oordeel van het college had betrokkene teneinde tot een deugdelijke grondslag voor zijn rapport te komen, klager in de gelegenheid moeten stellen op zijn bevindingen te reageren alvorens te rapporteren aan de directie. Het college stelt allereerst vast dat betrokkene klager niet heeft gehoord voordat hij het rapport heeft uitgebracht, aangezien het rapport van 6 december 2001 reeds op 8 december 2001 in handen van de directie is gesteld, wat blijkt uit de brief van laatstgenoemde datum waarbij een lid van de directie het rapport aan de raad van commissarissen heeft gestuurd. Reeds op grond hiervan staat vast dat betrokkene aan de directie heeft gerapporteerd, zonder klager te horen. Met betrekking tot de stelling van ▶

betrokkene dat hij zijn bevindingen op 24 december 2001 per fax aan klager heeft doen toekomen, en dat de bevindingen op 27 december 2001 met klager zijn besproken, overweegt het college dat hetgeen heeft plaatsgevonden na 8 december 2001 niet afdoet aan het oordeel dat klager niet is gehoord, omdat op die datum immers het rapport al was uitgebracht aan de opdrachtgeefster. Met betrekking tot de stelling van betrokkene dat klager kennis heeft genomen van de bevindingen voordat de directie aan de niet weerlegde bevindingen conclusies heeft verbonden overweegt het college dat de norm van artikel 11 GBR-1994 zich niet richt tot de directie van de vennootschap, maar tot de registeraccountant. Voorts wijst het college erop dat het horen dient plaats te vinden ten behoeve van het verkrijgen van een deugdelijke grondslag voor het rapport, en dat - anders dan betrokkene lijkt te willen stellen - niet voorop staat dat betrokken personen de gelegenheid dienen te krijgen zich te verdedigen. Aan dit oordeel doet niet af dat niet kon worden uitgesloten dat het beeld dat bij betrokkene is ontstaan naar aanleiding van zijn onderzoek juist zou kunnen zijn. Betrokkene heeft immers nagelaten om bij de direct betrokkenen te verifiëren of het beeld dat hij had en voornemens was in het rapport op te nemen, op deugdelijke gronden berustte. De omstandigheid dat betrokkene geen bewijs had voor zijn conclusies, had hem aanleiding moeten geven om hetzij niet op deze wijze aan de directie te rapporteren, hetzij nader onderzoek te doen, zodat hij zijn bevindingen wel kon onderbouwen. Daaraan doet evenmin af,

dat betrokkene in zijn rapport heeft vermeld, dat hij voor bepaalde conclusies geen bewijs heeft gevonden. Zoals het college reeds heeft overwogen in zijn uitspraak van 9 september 2004 (AWB 03/583, LJN AR2770, JT 2005-51), behoort een onvolledig en onvoldragen stuk niet aan de opdrachtgeefster te worden verstrekt. Het college verwerpt het beroep.

R518

AWB 05/902 LJN AY9800

16 Raad van Tucht Den Haag - JT 2007-16

Belangenverstrengeling, eer van de stand, dreigen bij mogelijk indienen tuchtklacht, stemmingmakerij

Betrokken registeraccountant heeft tot januari 2003 accountancywerkzaamheden verricht voor klagster. Op 20 januari 2003 is tussen H, eigenaar van klagster, en betrokkene en haar partner een koopovereenkomst gesloten. Nadien zijn er tussen partijen geschillen gerezen over de uitvoering van de koopovereenkomst, welke hebben geleid tot enkele civiele procedures alsmede een zaak bij de Raad voor Geschillen.

Klagster verwijt de betrokken registeraccountant een belangenverstrengeling, het gebruik van facturen van cliënt in civiele procedures, het uiten van ongepaste dreigementen en het schuldig maken aan vuilspuiterij tijdens de procedure bij de Raad voor Geschillen.

Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. De raad is van oordeel dat betrokkene zich niet heeft begeven in een positie waarin haar onafhankelijkheid niet meer gewaarborgd was. De raad acht aanneemelijk dat betrokkene, nadat de koopovereenkomst tot stand was gekomen, aan klagster heeft meegedeeld niet meer als accountant voor haar te kunnen werken. Betrokkene heeft dit bevestigd in haar brief van 4 februari 2003. De raad neemt bij dit oordeel mede in aanmerking dat niet gebleken is dat betrokkene na januari 2003 nog voor klagster heeft gewerkt, al heeft zij nog enkele voorschotfacturen verzonden. Betrokkene heeft onbetwist aangevoerd dat die bij vergissing zijn verzonden en dat betrokkene ze heeft gecrediteerd. Ook het verwijt inzake het gebruik van de facturen van klagster wordt ongegrond verklaard. Ter onderbouwing stelt de raad vast dat betrokkene in de civiele procedures enkele facturen heeft overgelegd welke betrekking hebben op aankopen van verkochte inventarisgoederen. Volgens klagster beschikte betrokkene daarover uit hoofde van haar werk aan de administratie van klagster. Volgens betrokkene heeft zij deze stukken van klagster verkregen bij het tekenen van de koopovereenkomst. De raad acht dit laatste aanneemelijk, daar het niet ongebruikelijk is dat verkopers de aankoopnota's overleggen van onderdelen van de over te nemen inventaris. De kopers hadden hierom mogen vragen, als klagster dat had nagelaten, en dan had klagster in redelijkheid aan dat verzoek moeten voldoen. In dit licht mogen deze stukken in de verhouding tussen klagster en betrokkene nauwelijks als vertrouwelijk worden aangemerkt. Ter zitting is gebleken dat in verband met de koopovereenkomst ook informatie is gegeven over onderhoudscontracten, hetgeen de indruk versterkt dat betrokkene toen ook de nota's heeft gekregen. Met betrekking tot het dreigement oordeelt de raad dat betrokkene onverholven gedreigd heeft met beslaglegging op de beide woonhuizen indien klagster een klacht zou indienen. Zij heeft daaraan toegevoegd dat zij H hoofdelijk aansprakelijk zou stellen voor de kosten welke zij zou maken in verband met een door klagster in te dienen klacht en dat zij dan voor eigen werk een tarief zou berekenen dat onbetwist veel hoger was dan zij voor haar werk voor klagster placht te berekenen. De raad is van oordeel dat deze dreigementen voor een registeraccountant ongepast

Annotatie bij JT 2007-16

Het dreigen door een accountant met het verhalen van de kosten indien een (voormalige) cliënt een tuchtklacht zou indienen, komt kennelijk de laatste tijd vaker voor: zie ook JT 2006-45, 2006-46 en 2007-15.

Dit agressieve gedrag wordt door de tuchtrechter steeds aangemerkt als strijdig met de eer van de stand. In dit geval maakte betrokkene het wel erg bont: zij dreigde zelfs met beslaglegging. Over het achterwege blijven van een sanctie mag zij dan ook niet mopperen.

Uit de tekst van de uitspraak, maar niet uit bijgaande samenvatting, blijkt dat betrokkene bij de - correcte - teruggave van de opdracht toch heeft aangeboden nog verdere werkzaamheden te verrichten. De Raad van Tucht acht dit onverstandig, doch verklaart de klacht ongegrond omdat dit aanbod niet is aangenomen.

Dit oordeel lijkt mild, maar de vermaning is belangrijk.

Hans Blokdijk

zijn en dat betrokkene daarmee schade heeft toegebracht aan de eer van de stand der registeraccountants. Wel heeft de raad enig begrip voor betrokkenes reactie, omdat de daaraan voorafgegane correspondentie van de raadsman van klaagster in een nodeloos zeer grievende toon was gesteld. Betrokkene heeft ter zitting erkend en betreurd dat zij hiermee onjuist heeft gehandeld. Dit klachtonderdeel is gegrond. Ook de handelwijze van betrokkene in de procedure bij de Raad voor Geschillen wordt door de raad beoordeeld als in strijd met de eer van de stand. Het wijzen op privé-uitgaven van H alsmede de relatie met zijn vriendin diende in de ogen van de raad niet ter zake en waren niet meer dan stemmingmakerij. Ten aanzien van de gegrond bevonden klachtonderdelen overweegt de raad als volgt. Betrokkene is niet eerder door de tuchtrechter veroordeeld. Hierom en omdat in het bijzonder de raadsman van klaagster, voor wiens gedrag in deze zaak klaagster mede verantwoordelijk is, zich bij voortduring heeft ingezet om de verhouding tussen klaagster en betrokkene op de spits te drijven en daarmee heftigheid in betrokkenes reacties heeft opgeroepen, zal de raad volstaan met gegrondverklaring van de klachtonderdelen zonder een maatregel op te leggen.

R1097/04.31.

17 Raad van Tucht Den Haag - JT 2007-17

Bindend adviseur

Klaagster en de betrokken registeraccountant zijn ieder benoemd als deskundige teneinde gezamenlijk bindend de goodwill vast te stellen. Beide deskundigen zijn onderling niet tot overeenstemming gekomen. Ook omtrent de benoeming van een derde deskundige is geen consensus bereikt.

Betrokkene wordt verweten dat hij onvol-

doende onafhankelijkheid heeft betracht en onvoldoende hoor en wederhoor heeft toegepast in het proces om als twee deskundigen tot een eensluidend standpunt te komen. Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. In het algemeen geldt dat, indien een registeraccountant een opdracht aanvaardt om als bindend adviseur op te treden, al dan niet tezamen met anderen, het bijzondere karakter van de opdracht en de op artikel 7:904 BW gegronde bevoegdheid van de gewone rechter tot beperkte toetsing van de in het kader daarvan gegeven beslissingen meebrengen dat de tuchtrechter zeer terughoudend moet zijn in de beoordeling van dat optreden. Ook in andere situaties is het niet aan de tuchtrechter om zich uit te spreken over het gehalte van vakinhoudelijke argumenten die een klager en een betrokkene verdeeld houden, zolang het geen mislag betreft. Vaststaat dat de klacht betrekking heeft op het handelen van betrokkene als, tezamen met klaagster, benoemde bindende adviseur. Als zodanig moesten zij samen, zo nodig met een derde erbij, een bindend advies geven over het hun door de partijen voorgedragen geschil waarbij ieder van hen de gerechtvaardigde belangen van beide partijen in acht moest nemen. Dat betrokkene door één partij in het geschil is benoemd en klaagster door de andere partij verandert hierin niets. De raad stelt voorop dat, anders dan betrokkene stelt, de klacht niet de inhoud van een beslissing van bindende adviseurs betreft en dat onafhankelijkheid ten opzichte van de partijen en het horen van de partijen zo wezenlijk zijn in het optreden als bindend adviseur, dat het schenden daarvan door een bindende adviseur die - al dan niet in die hoedanigheid zich als openbaar accountant voordoend - beoordeeld mag worden door de tuchtrechter en tot diens ingrijpen kan leiden wegens schade voor de eer van registeraccountants. De raad is van oordeel dat noch uit het dossier noch uit het

verhandelde ter zitting is gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan de raad zou moeten oordelen dat betrokkene een gedrags- of beroepsregel zou hebben geschonden. Betrokkene is zorgvuldig te werk gegaan en heeft met klaagster standpunten uitgewisseld om tot een afgewogen oordeel te komen. Ter zitting is gebleken dat betrokkene aan klaagster de mogelijkheid heeft geboden om de te zijner beschikking staande stukken in te zien of daar op andere wijze van kennis te nemen. Niet is gebleken dat betrokkene zich tegenover klaagster doof heeft gehouden. Het was zijn goed recht haar te antwoorden dat en waarom zij hem op bepaalde punten niet had overtuigd. In de stellingen van klaagster vindt de raad niets dat zou wijzen op mogelijke partijdigheid van betrokkene of van een tekort aan onafhankelijkheid. De reden waarom en de wijze waarop betrokkene de benoeming van een derde bindende adviseur heeft nagestreefd geven geen grond tot verwijt aan hem. Dat klaagster die benoeming uiteindelijk heeft tegengehouden heeft andere oorzaken dan betrokkenes gedrag. Dat het betrokkene en klaagster niet is gelukt om met elkaar tot een eensluidend oordeel te komen is tuchtrechtelijk niet aan betrokkene aan te rekenen. De Raad van Tucht verklaart de klacht ongegrond.

R1091/04.25

18 Raad van Tucht Den Haag en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2007-18

Bij onduidelijke klacht kan van tuchtrechter niet geëist worden dat deze een breed en diepgaand onderzoek instelt

De betrokken registeraccountant wordt verweten zich schuldig te hebben gemaakt van laakbaar handelen in het kader van de overdracht van klagers onderneming aan diens zoon.

Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. In de opstelling van de klacht heeft klager onduidelijkheid laten bestaan over de verwijten welke hij aan betrokkene maakt. De klacht behelst een opsomming van feiten en ervaringen van klager, waarbij klager laat doorklinken dat hij bezwaren heeft tegen het handelen van betrokkene, alsmede het handelen van zijn advocaat en ►

Annotatie bij JT 2007-17

De Raad van Tucht stelt - opnieuw - dat hij zich bij een bindend advies niet behoort uit te spreken over het 'product', de inhoudelijke kant, zolang het geen mislag betreft; de raad acht dit standpunt 'ook in andere situaties' van kracht. Wel valt het 'proces' onder de competentie van de tuchtrechter. Bij bindend advies acht de raad het horen van partijen zo wezenlijk dat het tot de eer van de stand van de registeraccountants behoort. Betrokkene heeft dit echter keurig gedaan en zich ook anderszins correct opgesteld, zodat de klacht naar mijn mening terecht ongegrond is verklaard.

Hans Blokdijk

de betrokken notaris. In specifieke verwijten is de klacht niet of nauwelijks uitgewerkt. In de conclusie van zijn klacht heeft klager een aantal vragen opgeworpen, waarvan echter niet duidelijk is of die vragen, afgezien van het feit dat ze door betrokkene zijn beantwoord, zijn aan te merken als verwijten van tuchtrechtelijke aard. De bedoelde vragen zijn in het verweer door betrokkene beantwoord dan wel, voor zover deze vraagpunten een mededeling inhielden, weersproken. Vorenstaand verweer is door klager niet dan wel onvoldoende weersproken. De raad komt dan ook tot het oordeel dat uit de stukken die partijen in het kader van de onderhavige klachtprocedure hebben ingediend, niet is gebleken van enige gedraging van betrokkene die tuchtrechtelijk laakbaar is. Klager heeft bovendien het verstreckende verwijt van oplichterij op geen enkele wijze onderbouwd. De Raad van Tucht verklaart de klacht ongegrond.

Klager is tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. In zijn beroepschrift heeft klager de samenvatting van zijn klacht in de bestreden tuchtbeslissing niet specifiek bestreden, maar zijn verzet tegen deze beslissing gemotiveerd met een 'omschrijving van de feiten en omstandigheden ontbinding DEF'. Deze omschrijving is zeer gedetailleerd zonder evenwel duidelijk te maken in welke aspecten de samenvatting van de klacht onjuist zou zijn. Dit klemt te meer, gelet op hetgeen in verband met het recht op verdediging van betrokkene is vereist, aangezien de klacht zoals die bij de raad is ingediend slechts een in zeer algemene termen een in verband met betrokkene gerezen bezwaar laat onderkennen, terwijl zowel het klaagschrift als de nader bij de raad ingediende stukken grotendeels een opsomming van vele feiten en ervaringen van klager bevatten, waarvan niet inzichtelijk is hoe deze strekken tot onderbouwing van de volgens het klaagschrift jegens betrokkene gerezen bezwaren. Met betrekking tot de beoordeling van de klacht door de raad merkt het college op dat, gelet op de weinig inzichtelijke wijze waarop klager zijn bezwaren heeft geformuleerd en gestructureerd, waarbij een groot aantal gebeurtenissen worden opgesomd waarvan niet

kenbaar is of en in hoeverre zij betrekking hebben op betrokkene en daarbij van belang zijn voor de beoordeling van het jegens hem geformuleerde bezwaar, van de raad niet gevegd kan worden dat hij een breed en diepgaand onderzoek instelt. Het college is dan ook van oordeel dat de raad in dit geval heeft kunnen volstaan met de overweging dat hem uit de stukken die partijen in het kader van de klachtprocedure hebben ingediend, niet is gebleken van enige gedraging van betrokkene die tuchtrechtelijk laakbaar is. Het college verwerpt het beroep.

R1086/04.20

AWB 05/208 LJN AX8367

19 Raad van Tucht Den Haag - JT 2007-19

Deskundige, gebruik briefpapier accountantskantoor maakt optreden als openbaar accountant, onafhankelijkheid, onpartijdigheid

Betrokken registeraccountant is door rechtbank benoemd tot deskundige in een zaak waarbij klagsters de eisende partij vormen. Klagsters menen dat betrokkene wegens vermeende diensten uit het verleden, aan de advocaat van de wederpartij in het geschil, hij als deskundige niet langer onafhankelijk is. Voorts wordt betrokkene partijdigheid verweten.

Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. De raad overweegt eerst dat betrokkene is opgetreden als openbaar accountant. Het rapport is uitgebracht op briefpapier van XYZ en is ondertekend met 'XYZ, drs. X RA RV'. Daar XYZ een organisatie is waarin openbare accountants optreden en betrokkene zijn rapport aan de rechtbank uit naam van XYZ heeft uitgebracht, wordt betrokkene op grond van artikel 2, tweede lid, GBR-1994 geacht te zijn opgetreden als openbaar accountant. Ten aanzien van zijn handelen zijn derhalve de hoofdstukken II, III en IV van de GBR-1994 van toepassing. De raad begrijpt het verwijt inzake de partijdigheid aldus dat klagers menen dat betrokkene zijn

conclusies heeft doen steunen op slechts een deel van de van belang zijnde feiten en aldus is gekomen tot onzorgvuldig getrokken conclusies. Betrokkene heeft in zijn conceptrapport duidelijk gemaakt hoe hij de vraagstelling van de rechtbank heeft geïnterpreteerd. Hij heeft het conceptrapport aan de partijen voor commentaar toegezonden. Het commentaar van klagers heeft betrokkene in het rapport besproken, onder bijvoeging van de brief van de raadsman van klagers waarin het commentaar was gegeven. De gevolgde werkwijze getuigt van zorgvuldigheid. Ten aanzien van het verwijt inzake onafhankelijkheid oordeelt de raad dat het haar heeft getroffen dat klagers geen spoor van aanwijzing hebben aangedragen voor hun stelling dat betrokkene talloze zaken aan de zijde van de advocaat van klagers wederpartij had behandeld. Voor een ernstig, zelfs zeer ernstig, verwijt had dit mogen worden verwacht. Ter zitting hebben klagers deze aantijging teruggebracht tot de stelling dat betrokkene hoogstens vijf maal in zijn werk als deskundige in schadezaken eerder te maken heeft gehad met kantoorgenoten van mr. H of met hemzelf. Daaronder was de zaak waarin betrokkene schikkingonderhandelingen heeft bijgewoond aan de zijde van een cliënt van het kantoor van mr. H. De raad is van oordeel dat het enkele feit dat betrokkene de advocaat van een partij kent, geen beletsel hoeft te vormen voor het aanvaarden van een opdracht als de onderhavige. Zonder bijzondere omstandigheden - waarvan hier niet is gebleken - is niet aannemelijk dat door die bekendheid de onpartijdigheid in het geding komt. Van afhankelijkheid van betrokkene in de zin van artikel 24 GBR-1994 is niet gebleken. De Raad van Tucht verklaart de klacht ongegrond.

R1099/04.33

20 Raad van Tucht Den Haag - JT 2007-20

Deugdelijke grondslag

Betrokkene registeraccountant heeft tot en met het boekjaar 2001 opdracht gehad tot controle van de jaarrekening van klagster. Deze verwijt betrokkene het ontbreken van een deugdelijke grondslag. Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. Bij de beoordeling van de klacht dient in verband met de toepasselijke

regelgeving onderscheid te worden gemaakt tussen de jaarrekeningen over de jaren 1997 tot en met 2000 en de jaarrekening over het jaar 2001. Gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting dient te worden aangenomen dat op de jaarverslaggeving van DEF over de jaren 1997 tot en met 2000 van toepassing was de Regeling Ziekenfondsraad Subsidiering Verzorgingstehuizen, terwijl ingaande het jaar 2001 de DEF viel onder de werking van de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten, hetgeen in de praktijk meebracht dat de Regeling Jaarverslaggeving Zorginstellingen werd toegepast. De klacht dat betrokkene ten onrechte bij de vermelde jaarrekeningen een goedkeurende verklaring heeft gegeven spitst zich toe - voor wat betreft de jaren 1998 tot en met 2000 - op het verwijt dat de verklaring is gegeven bij een jaarrekening waarin geen werkelijke voorziening voor privatiseringskosten was opgenomen en dat - voor wat betreft het jaar 2001 - een goedkeurende verklaring is afgegeven bij een jaarrekening waarin een te lage voorziening voor privatiseringskosten was opgenomen en waarin geen voorziening voor wachtgeldverplichtingen was opgenomen. Ten aanzien van de jaarrekeningen over de jaren 1998, 1999 en 2000 is gebleken dat de toepasselijke regelgeving meebracht dat het instellingen als DEF niet was toegestaan om in de jaarrekening voorzieningen voor kosten als de onderhavige te treffen. Gebleken is dat in de jaarrekeningen over de jaren een 'voorziening' voorkwam, welke echter geen voorziening in eigenlijke zin was, maar de rubricering van een van de provincie ontvangen bedrag, dat diende ter gedeeltelijke compensatie in meerdere jaren van de kosten welke het gevolg waren van privatisering. Terecht heeft het

stichtingsbestuur deze bate niet aan het eigen vermogen toegevoegd. Het verwijt dat betrokkene bij de aldus opgemaakte jaarrekeningen ten onrechte een goedkeurende verklaring heeft gegeven is gelet op het voorgaande ongegrond, daar het opnemen van een voorziening in eigenlijke zin niet geoorloofd was. Onbetwist is door betrokkene aangevoerd dat steeds in de toelichting op de jaarrekening en in de managementletter is aangegeven dat de opgenomen 'voorziening' onvoldoende zou zijn voor toekomstige privatiseringskosten. Ten aanzien van de jaarrekening over het jaar 2001 wordt overwogen dat de aanvankelijk opgestelde jaarrekening, waarbij betrokkene voornemens was een goedkeurende verklaring te geven, niet door het bestuur van klagster is vastgesteld. De voorwaarde, door betrokkene gesteld voor de afgifte van zijn goedkeurende verklaring, te weten dat het bestuur de jaarrekening conform zou vaststellen, is niet in werking getreden. Als gevolg van het door XYZ opgemaakte rapport heeft het bestuur van klagster besloten een aanmerkelijk hogere voorziening voor privatiseringskosten op te nemen dan de in de aanvankelijke stukken opgenomen voorziening. Bij de aldus aangepaste jaarrekening heeft betrokkene een goedkeurende verklaring gegeven. Blijkens de toelichting op de klacht richt deze zich niet tegen die verklaring, maar tegen de eerder voorwaardelijk afgegeven verklaring, die zoals is gebleken niet tot een definitieve verklaring is geworden. Ten overvloede wordt overwogen dat de voor het jaar 2001 vastgestelde jaarrekening in de visie van zowel klagster als betrokkene een toereikende voorziening voor privatiseringskosten bevat. Bij repliek heeft klagster gesteld dat in de herziene jaarrekening voor 2001 voor het eerst een voorziening

wachtgelden is opgenomen. Volgens klagster had een voorziening wachtgelden reeds in de jaarrekeningen van 1998 en de daarop volgende jaren moeten worden opgenomen, hetzij vermeld moeten worden als een niet uit de balans blijkende verplichting. Klagster heeft daaraan het verwijt verbonden dat betrokkene ook om die reden geen goedkeurende accountantsverklaring had mogen geven bij de desbetreffende jaarrekeningen. De raad acht dit verwijt ongegrond. Ter zitting heeft betrokkene toegelicht dat de kosten voor wachtgelden in de desbetreffende jaren vergoed werden door de subsidieverstrekker en voorts dat er geen reden was aan te nemen dat het overheidsbeleid op dat punt zou wijzigen. Klagster heeft gesteld noch aannemelijk gemaakt dat er ander beleid of een ander besluit van overheidswege was te verwachten. Onder deze omstandigheden was er voor het opnemen van een voorziening voor wachtgeldverplichtingen geen aanleiding. De Raad van Tucht verklaart de klacht ongegrond.

R1066/04.02 ■

Annotatie bij JT 2007-20

De door de Raad van Tucht gebezigde uitdrukking 'voorwaardelijk afgegeven verklaring' zou mogelijk enige verwarring kunnen scheppen. Deze uitdrukking doet wellicht denken aan de 'voorwaardelijke verklaring' die in Meningsuiting 1 (van 1977) voor situaties van dreigende discontinuïteit is geïntroduceerd. Thans behoort in dergelijke situaties een goedkeurende verklaring met een verplichte toelichtende alinea te worden gegeven (artikel 17 lid 2 GBR). Van een dergelijke situatie was in dit geval echter geen sprake, maar bovendien heeft betrokkene geen verklaring 'voorwaardelijk afgegeven': blijkens de uitspraak heeft hij medegedeeld een goedkeurende verklaring te zullen geven indien de jaarrekening door het bestuur zou worden goedgekeurd. Deze voorwaarde is niet in vervulling gegaan, omdat het bestuur kennelijk twijfelde aan de toereikendheid van de daarin opgenomen voorziening voor privatiseringskosten, en daarnaar een onderzoek liet instellen. Wel bevreemdt het dat betrokkene die twijfel kennelijk niet had, maar omdat hij geen verklaring had afgegeven, kwam dit niet aan de orde

Hans Blokdijk